

ματογυάλια, — και κρατούστης ράβδον λεπτήν, μήκους δύο μέτρων τούλαχιστον.

Τὴν ἔχαιρέτισα μὲ δῆλην τὴν εὐγένειαν, τὴν ὅποιαν εἶχε παραλείψη ἡ Μάρθα, καὶ τὴν ἡρώτησα εἰς τὸ εἰμιτορά νά της χρησιμέσσω. Ἐνόμισα ὅτι ἥρχετο, νὰ ἐγγράψῃ συνδρομῆτὴν κανένα... δισέγγονόν της. Εἰς ἀπάντησιν ἡ γρατὰ μοῦ εἶπε:

— Πολὺ αὐθάδη ὑπηρέτριαν ἔχετε, κυρία Διάπλασις!

— Τὴν συγχωρέτε, κυρία μου, ἀπήντησα. Ἐχεις διαταγὰς νὰ μή με διακόπτῃ δταν ἐργάζωμαι...

— Αἱ διαταγαὶ σας δὲν εἰμιτορεῖ νάποθλέπουν κ' ἐμέ...

— Πρὸς ποιαν ἔχω τὴν τιμὴν;...

— 'Ονομάζωμαι κυρία Βέργα, ἀπήντησεν ἡ ἐπισκέπτριξ βεβαίως μὲ γνωρίζετε ἐξ ἀκοής καὶ φήμης... Εἶμαι παιδαγωγός... ἡ καλλιτέρα παιδαγωγός...

— Χαίρω πολύ.

— "Ολοὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, μ' ἐγνώρισαν καὶ μ' ἀνεγνωρίσαν: Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτων, ὁ Εσενφῶν, ὁ Πλούταρχος.. Καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλκιβιάδην ἐγώ τὸν ἀγέθεψα." Εφαγε βεργιές..

— Ναι, πραγματικῶς, ἔκεινα τὰ χρόνια μετεχειρίζοντο πολὺ τὴν βέργαν...

— Καὶ βασιλεῖς ἀκόμη ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐνθυμίζομε τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', ποῦ δταν ἥτο μικρός, μὲ παρακαλοῦσε νὰ του κάμνω δλιγάτερες ὑποκλίσεις, καὶ νά του διδω δλιγάτερες βεργιές;...

— Τὰ καίμενα τὰ παιδιά!

— Πῶς; τί σημαίνει αὐτό;... Δὲν ἔχετε πεποιθησιν εἰς τὴν εὐεργετικήν μου δύναμιν;... δὲν ἀναγνωρίζετε τὴν παιδαγωγικήν μου ἄξιαν;

— Τί νά σας εἰπω, κυρία Βέργα!... Εἶμαι εἰλικρινής... "Οχι!"

— Νομίζετε ὅτι εἰμιτορεῖ νάνατραφῆ ἔνα παιδί χωρὶς βεργιές;

— Ναι... ἐξαρέστα. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ... ἐρίστε μέσα, καθήστε...

— Η κυρία Βέργα εἰσῆλθε κ' ἐκάθησεν. Ἐκάθησε κ' ἐγώ ἀντεκρύ. Δὲν ἥτο ἀπὸ τὰς ἐπισκέπτριξ που διώχνονται, πραγματικῶς!

— Ἐγώ ἔχω ἀλλην μέθοδον ἀνατροφῆς, ἐξηκολύθησα. Ὁ κόσμος ἀλλαξε, κυρία μου. Τώρα, βλέπετε. — ἡ μᾶλλον δὲν βλέπετε... — ἔχομεν καὶ ἡλεκτρικὰ κυαδούνια. .. Κ' ἔκεινοι ἀκόμη που γυμνάζουν σκυλιά καλῆς ράτσας, τοὺς δέδουν περισσότερη ζέληρι παρὰ ἔνδο.

— "Α! ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς ἡ γρατὰ" νομίζετε λοιπὸν ὅτι πρέπει νάγκατρέψωμεν τὰ παιδιά μὲ γλυκίσματα;

— "Οχι δὲ μὲ γλυκίσματα, αλλὰ μὲ γλυκύτητα. Τὸ πράγμα, βλέπετε, διαφέρει.

— Δὲν διαφέρει καὶ πολύ. ... Αἱ εἰνε, θά μου ἐπιτρέψετε νὰ ἔχω τὴν ίδεαν μου.

— Κ' ἐγώ τὴ δική μου. Ὁπωδήποτε, ἡ ἐπίσκεψις σας δέν με δυσχερεστεῖ. Ισχ-ΐσα καταγίνομαι μὲ τὴν 14ην Κυριακήν. Βλέπετε; ὁ σωρὸς αὐτός, — μικρὸς δυστυχῶς, ἐξαιτίας ἐνές ἐπεισοδίου...

— "Ε, τοὺς συνειδισμένου. . . διέκαψεν ἡ κυρία Βέργα.

— Εἶναι αἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν, ἐξηκλούθησα. Ἡ ἐφωτησίς μου. . .

— Τὴν γνωρίζω, διέκαψε πάλιν ἡ κυρία Βέργα. Διεβάλω πάντοτε τὸ περιδικόν σας, διότι μ' ἐιδιαφέρουν δλα τὰ παιδαγωγικὰ συγγράμματα. Εἶχατε ἐρωτήση: «Ποιον ἀπὸ τὰ σφάλματα εἰς τὰ ὅποια ὑπεπέστητε ποτέ, σᾶς ἐπροέσηντες τὰς μεγαλητέρας ἐνοχλήσεις ἡ τὴν ιωτροτέραν τύφων συνειδήσεως;» Δὲν εἴναι τσι;

— Αὐτολεξεῖ. Λοιπόν, θέλετε νὰ ίδεσμε μερικὰς ἀπαντήσεις μαζί;

— Εὐχαρίστως. "Αλλως τε εἶμαι εῦχαιρη. Αὐτὴν τὴν ἐποχήν, δυστο χῶς, — καὶ ἡ Κυρία Βέργα ἐμειδίσας πικρὸν μειδίσμα, — δὲν ἔχω τόσῳ πολλὰς ἐργασίας...

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον γιὰ μένα. Εἰμπορῶ νὰ σας κρατήσω δύο θέλω. Ναι;... Καὶ ἂς μὴ χάγωμεν κατιρόν. Ίδου ἡ ἀπάντησις τῆς Αἰγυπτιακῆς Μούμιας:

— «Ἐγώ δὲν ἐγνωμοῦμαι νάγκατρήθην διὰ κανένα σφάλμα περισσότερον παρὰ δ' ἄλλο. Καὶ τὸ μικρότερον, δπως καὶ τὸ μεγαλητέρον σφάλμα μου, μὲ κάμνει νὰ λυποῦμαι πάντοτε.» Νομίζετε ἀξίαν βέργας αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν;

— "Α, δχι!... Παρακάτω.

— Η Σημαία τῆς Ελευθερίας ὑπέπεσεν εἰς ἔνα σφάλμα τόσον... ἔκτενές, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μού το διηγήθη, χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ δρικιαὶς ἀπαντήσεως. (Διότι, καθὼς ξεύρετε, ἐζήτησα ἀπαντήσεις συντόμους.) Καὶ μ' ἔρωτα τὸ τὴν συμβούλευνα γὰρ κάμη; ἄρα γε νὰ διαπάρῃ κανὲν ἄλλο... συντομώτερον; — "Ε τί λέτε γι' αὐτό;

— Η Κυρία Βέργα ἐξακρόδιθη ἀπὸ τὰ γέλια, καὶ γελῶσα εἶπε:

— Τίποτε... πκρακάτω.

— Η Κίτρινη Μάσκα δὲν εἶνε ἀνχαρτητος, συνειδοῦσε δμως νὰ ἐξομολογήσει: τὰ σφάλματά της, νὰ πέρη συγχώρησιν καὶ νὰ μήν τα ἐπαναλαμβάνη. Δὲν της μένει λοιπὸν εἰς τὴν συνειδήσην της κανένα σφάλμα, διότι «ἀμφρατία ἐξομολογημένη δὲν εἶνε ἀμαρτία». Λέτε νά την δείρωμεν:

— "Οχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη.

— Τὸ ίδιον κάμνει καὶ ἡ Δρῦς τοῦ Κάμπου, ώστε καὶ αὐτὴ δὲν θέλει ένδον. Συμφωνεῖτε; Τώρα, ἔρχονται μερικοὶ ἄλλοι: ἡ Αλκυονίς, το Κόκκινον Κρίνον, ὁ Ψυπέτης Ἀετός, ὁ Μιθριδάτης κτλ. οἱ ὅποιοι ἀπαντοῦν δὲν δσω μεγαλητέρον τὸ σφάλμα τόσῳ μεγαλητέρα ἡ τύφις, καὶ δὲν ἀποφεύγοντες τὰ σφάλματα ἀποφεύγομεν καὶ τὴν τύφιν. Νά τευς δείρωμεν, κυρία Βέργα;..

— Δηλαδὴ μὲ προκαλεῖτε; ἀνέκραξε πειματωμένη καπως ἡ γηραιά κυρία. Λοιπὸν κ' ἐγώ σᾶς λέγω νά τους δείρωμεν. "Οχι πολύ... ἀπὸ μιὰ βεργιά..."

— Καὶ γιατί παρακαλῶ;

— Διότι δὲν ἀπαντοῦν μὲ πράγματα καὶ μὲ γεγονότα εἰς τὴν ἐφωτησίαν σας.

— "Ω! καὶ δὲν νομίζετε ἀρχετὴν τὴν τιμωρίαν δὲν δὲν θὰ βραβευθοῦν; Ἀλλ' ίδου καὶ ὁ Μετ-Πτ-Πτ. Αὐτὸς νομίζει δὲν τὴν μεγαλητέραν τύφιν τοῦ συνειδότος ἐπιφέρει ἡ παράδοσις τοῦ Γνώθι σαυτόν.

— Δέν το ἔννοω... δὲν ἔηγειται;

— "Οχι τόσο μόνον λέγει. Επίσης σύντομος εἶνε καὶ ὁ Νεαρὸς Ήθος ποιός. Κατ' αὐτὸν, τὰ μεγαλητέρα σφάλματα εἶνε ἡ παρακοή, ἡ ἀπειθεία πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδούλους, καὶ προσπάτων τὸ φῦσθος. Όμοίως καὶ ἡ Χαροδόμειαν της Καρδούλας φρογεῖ, δὲν εἶνε κανεὶς δυστυχής, δὲν ποσακούν τὰς συμβούλειας τῶν μεγαλητέρων του. «Οσάκις συμβάνει τοῦτο, — λέγει, — πρέπει νὰ πάθει τὸ φῦσθος. Όμοίως καὶ ἡ Ζωὴ του! ἀλλά... γι' αὐτὸν ἀπὸ τότε οἱ πυρετοὶ μὲ καταβασανίζουν.» Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀσθενής δι' αὐτό. Ο Θεός εἶδε τὴν εἰλικρινή του μετάνοιαν καὶ δὲν θὰ ήθλησε νά τον τιμωρήσῃ. Τί λέτε, κυρία Βέργα,

— Οι καταράς της το ἔρρωμε...» (Σελ. 404 σ. β').

λέγει: «έδω σε θέλω, κάδουρα, νὰ πηδᾶς στὰ κάρδουρα.» Νομίζετε τῷρε τὸ διάνοιαν της;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ κυρία Βέργα, δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα νὰ σε ράφτουν σὰν κοτόπουλο γεμιστό!...

— Άλλ' ὁ μικρὸς σωρὸς ἐτελείωσε. Τώρα ἔρχεται ἔνας ἄλλος, κάπως μεγαλητέρος. Κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Αγανάκηα, δὲνοις αὐτοὶ «ἔχουν νὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τοὺς γονεῖς τῶν τοιαύτων». Τὸ Γαϊδιδούριον διὰ τὸ Δάσος Φοίνικας καὶ τὸ Αγανάκηα, δὲν θὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων.

— Τὸ Πατέριον τοῦ Αγανάκηα, δὲν θὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων. Καὶ τὸ Αγανάκηα, δὲν θὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων.

— Τὸ Πατέριον τοῦ Αγανάκηα, δὲν θὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων.

— Τὸ Πατέριον τοῦ Αγανάκηα, δὲν θὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων.

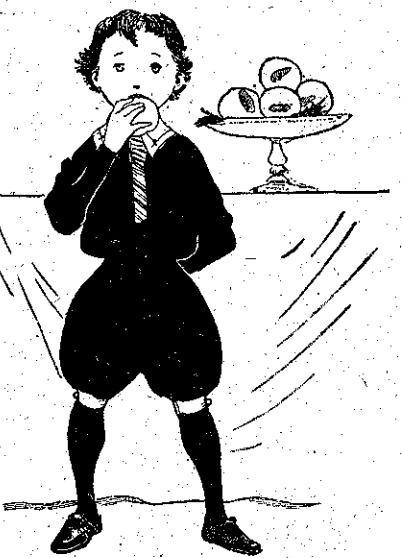
— Τὸ Πατέριον τοῦ Αγανάκηα, δὲν θὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων.

— Τὸ Πατέριον τοῦ Αγανάκηα, δὲν θὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων.

— Τὸ Πατέριον τοῦ Αγανάκηα, δὲν θὰ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων μὲ τούς γονεῖς τῶν τοιαύτων.

— Τὸ Πατέ

τελευταίαν του σελίδα. "Εξαφάνισαν ακούων ένα αύριοισμα γάτας· τρέχω όμεσως νὰ ίδω μήπως ξέλαιε ή γάτα μου. Εύτυχως η γάτα μου δὲν είχε πόθη τίποτε, ἀλλά καὶ δυστυχώς, έτσιν

αὐτὸν δὲν μου τὸ αἴμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι... ἀρπαχεῖ τὴν ἀδελφή μου ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ ἀπὸ τ' αὐτιά, καὶ ἄρχισα νὰ τῆς δίνω χωρίς νὰ βλέπω ποῦ κατειλέω. Τῆς ἔδωσα πολλές, ἀλλὰ θάτης ἔδινα καὶ ἄλλες, ἀν δὲν ἔτρεχαν νὰ μού την πάρουν ἀπὸ τὰ γέρια. » Αὐτὸν τὸ σφάλμα, ἀπὸ τ' αὐτὸν « Οραῖ καὶ σπάνια ροδάκινα. [Σελ. 407.]

τηρητά που ἔχει καμηὶ τὸ 'Αεράκι τοῦ Βούγου, τοῦ ἐπροξένησε τὴν μεγαλητέραν τύψιν, διότι «οἱ φωνές που βγάζει ἡ ἀδελφή μου γία τὰς ξυλιές που ἔφαγε, — ἐπειδὴ ἡταν μικρὴ καὶ δὲν μποροῦσε βέβαια γάντισταθη, — μπαίνουν βαθειὰ μέσ' τὴν καρδιά μου καὶ με κάμνουν καὶ μένα ἀπὸ τὴ λύπη μου νὰ κλαίω. »

Ο Νυκτοκόραξ, μιὰ γυντιὰ σκοτεινή, παρεμόνευσε τὸν μικρότερον ἀδελφόν του εἰς τὴν γωνίαν ἐρημικοῦ δρόμου, καὶ ἀρχίσε νὰ τρίβῃ τὰ πόδια του. 'Ο μικρὸς τὸν ἔξελαβε δι' ἔξω τικό, καὶ ἐπήδησε πρὸς τὰ δόπια « μὲ τέτοιες τρομερὲς στριγγλιές, ωτε πρὸς στιγμὴν ἐνέμισεν διὰ ἐτρελλάθη, ἡ διὰ ἔσπασεν, ὅπως λέγουν, ἡ χολὴ του. »

Διὸ νὰ τὸν καταπράνη, τὸν ἐφοτύθη εἰς τὴν ράχην καὶ ἐπῆγαν μαζὶ εἰς τὸ σπίτι, δησπου πλέον ἔλαβε τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀνοησίας του... τὴ βοηθεία βέβαια τῆς φιλτράτης μας κυρίας Βέργας.

Ἐξυπνοτάτη εἶναι ἡ ἀπάντησις τῆς Φιλοπάτριδος Ιάδος. Καὶ αὐτὴ ἔκαμε κάτι τι πολὺ φοβερόν. 'Ἐφθύνησε τὰ χρυσὰ μαλλάκια τῆς ἀδελφῆς της,

« Μπλούμ! πάρ» τον μεσα. » [Σελ. 408.]

ὅλα τὰ κακὰ γίνονται! — εἰς τὸν υπνον τῆς, τῆς τα ἔκοψε! « Εγγρομός πηδᾶ ἐκ τῆς κλίνης της, — ἡ κουρευμένη, — κραυγάσουσα σπαρακτικῶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ μαλλακοῦ... σωροῦ. "Ολον τὸ σπιτικὸν προσέτρεξεν εἰς τὰς ἀγριάς φωνάς της, ὁ πατέρας μὲ ρεβόλθερ, ἡ μητέρα μ' ἐνα μπαστούνι, ἡ μαχείρισσα ώπλισμένη μὲ πελωρίαν μάχαιραν. Φαντασθῆτε τὴν τρομάραν των καὶ τὴν τρομάραν μου. "Οταν

ζωηροτάτας τύφεις διὰ τὸ ἀσυγχώρητον σφάλμα μου. »

« Ήθελα νὰ διηγηθῶ καὶ τὴν συγκινητικὴν ἴστορίαν τοῦ Μαρίου Γ. Πιπιτινέλη, διὰ ποτὸς αἰωνίως ἐμάλλωνε μὲ τὴν ἀδελφήν του, ἀλλὰ ἔπαιστεν ἀρέτου ἡ ἀδελφή του ἀρρώστησε καὶ πάρα τρίχα νὰ την χάσῃ. — ήτο φοβέρα τοῦ Θεοῦ αὐτό! — καὶ τοῦ Δικηγόρου τῆς Νεολαΐας, διὰ ποτὸς τόσον τρυφερὰ διηγεῖται ἐνα μάλλωμα καὶ μιὰν συφίλωσιν μὲ τὴν ἀδελφήν του, — καὶ τοῦ Κερδώου Ερμού, διὰ ποτὸς τόσον μετενόησε μιὰν φοράν που ἐξ αἰτίας του ἐπεπλήγθη ἡ ἀδελφή του. 'Αλλὰ μὲ περιμένουν ἀκόμη πολ-

λαὶ ἐπιστολαί, καὶ ἀναγκάζομεν νάνγιφέρω συντόμως αὐτάς, πρὸ τῆς ράθου. (Ποὺ εἶσαι τώρα, κυρία Βέργα!) Δὲν δύναμα νὰ ὄρισω ἀκριβῶς πόσας τὸ ψειρὸν τῆς ζηθάνθην δι' ὃ, τι ἐπέστρεψε, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι διὰ διλού δὲν ἡσαν τύφεις συνεδήσεως. . . Καὶ ἀφοῦ σᾶς διηγήθην πῶς εἶστρωσα, σᾶς ἀφίνω ἐλευθέρους γὰρ φαντασθῆτε πῶς εἶπλά για σα. » Η ἀπάντησις τῆς Φιλοπάτριδος Ιάδος. 'Ιάδος ἔχει καὶ τὸν ἔξτης ποιητικὸν πρόλογον:

Νὰ ἐμπνευσθῶ κατώρθωσα
Εἰς τὰς ὥκτες τοῦ 'Οκτωβρίου,
Καὶ νὰ σου 'πῶ τὸ κρημά μου
'Ορεγομαὶ . . . βραβείου.

« Βε 'Ελεικῶνος κατερχομένη,
'Η Μουσά μου σ' ἔνα λιθάρι,
Τῶνα της πλήγωσε ποδάρι,
Κ' εἶνε οι στρῖχοι μου χωλοί.

Μίαν φοράν, εἰς τὸν Κρόταλον ἔχάρισαν ἐν χρυσοῦ πεντόφραγκον, τὸ ὄποιον ἔδειξεν εἰς τὴν μικράν ἀδελφήν του καὶ τῆς εἶπεν διὰ τὰ χρυσὰ νομίσματα γίνονται ἀπὸ δένδρον.

— Σὰν τὸ κεράσια; τὸν ἔρωτα ἡ μικρά. — Σὰν τὰ κεράσια; νά, τὸ φυτέυεις αὐτό, καὶ φυτρόνεις ἔνα δένδρον, που εἰς τὴν ἐποχήν του γεμίζει χρυσὰ νομίσματα. — Τὸ πιστεύεις ἡ μικρά, πέρνει κρυφὰ τὸ πεντόφραγκον καὶ τὸ φυτέυεις εἰς τὸν κηπον. "Ηθελε, βλέπετε, γὰρ κάμη ἔκπληξεν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Καὶ πραγματικῶς, ἡ ἔκπληξης τοῦ Κροτάλου ήτο μεγάλη ὅταν δὲν ήρε τὸ νόμισμα, καὶ ἀνακρίνας τὴν ἀδελφήν του, ἔμαθε τὰ διατρέξαντα. . . Τὸ κακὸν εἶναι διὰ ἡ μικρά δὲν ἔνθυμετο πλέον εἰς ποτὸν μέρος τοῦ κήπου ἐφύετο τὸ πεντόφραγκον — καληώρα σὰν τὴν κυρά Μάρθα! — καὶ δῆλαι αἱ ἔρευναι ἀπέδησαν μάταιαι! « Μετενόησα εἰλικρινῶς διὰ τὸ φεῦδος μου, ἐπιλέγεις διὰ τὸ φεῦδος μου, καὶ διὰ τὸ φεῦδος αὐτό, καὶ διὰ τὴν ἄμεσον ζημίαν τὴν ἀπότην

έπειτα. »

— Άλλὰ καὶ ἡ ἀδελφή του, ἡ Ανδρεία Σουλιώτις, δὲν ἔμεινε χωρὶς ἔκδικησιν. Μίαν ἄλλην ἡμέραν, χωρὶς νὰ τοῦ θέλῃ, ἔχετε τὸ καλαμάρι τὸ ἔλερωτα «ένα χρυσόδετο βίβλιον μὲ καλλιτεχνικὰ χρωματίστας εἰκόνας ποὺ τοῦ το εἶχαν κάμη δῶρον οἱ συμμαθηταί του, — τί καλοὶ συμμαθηταί! — καὶ ήτον ἡ χαρά του καὶ τὸ καμάρι του. » Οταν ἡλιόν ο Κρόταλος καὶ εἶδε τὴν συμφοράν: « Σφάξε με! τοῦ φωνάζεις ἡ ἔνοχος, διότι τὸ ἀξέιδιο! » Άλλ' ἐκεῖνος δικαὶος δην τὸν ἔρωτα της στιγμήν εἶπεν τὴν τάλαντην, καὶ ἀσκέφθη νὰ γελάσῃ τὴν διδασκαλίσσαν τῆς, λέγουσα ἐν μάθημα... περασμένον! ἀλλὰ καλὰ τὴν ἐπαθεύ! Η διδασκαλίσσα τῆς, φαίνεται, δὲν ἡτο καμπία ἀφηρημένη, καὶ νά σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τέτοιαν περίστασιν ἔγωθα τὴν ἐδίκαιοτηρούσσα ἐπροσκαλούσε καὶ τὴν κυρίαν Βέργαν ὡς βοηθόν της. — Η Δούκισσα τὸν Σαλώνιν κατώρθωσε νάπατήσης τὸν καθηγητήν της. Δέν εἶχε μελετήσῃ ἀριθμητικὴν δὲν ἔχευρε γρά. Ο καθηγητής την βγάζει στὸν πίνακα, τῆς δίδει ἔνα πρόβλημα καὶ ἔξερχεται, διότι ἐκεῖνη τὴν στιγμήν εἶπε νά τὸν φωνάξουν. Καὶ ἡ καλή σου κυρία Δούκισσα τρέχει, ἀσπάζει τὴν Αριθμητικήν καὶ ἀντιγράφει μιὰ χαρά τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. — Μόνη σου τὸ ἔλυσες; τὴν ἔρωτα ὁ καθηγητής δέν δέρευναι ἀπέδησαν μάταιαι! — Μάλιστα, κύριε. — Πολὺ καλό! δέροτε ἔνα 10! — Καὶ τρέχει ἡ κυρία Δούκισσα εἰς τὸ σπίτι, καὶ ἀναγγέλλει εἰς τὴν μαμά της, διότι ἐπῆρε ἀριστα. Βέργα ποὺ της ἔχειαζετο... ὃν δὲν τὰ διηγεῖτο ἔτσι εύμορφα. — Καὶ ἐπόνται μερικαὶ ἀκόμη διηγησίες παρομοίων σχολικῶν κατώρθωμάτων, τὰς διόπτιας παραεἰπώ... ως εὐκόλως ἐννοούμενας.

— Απὸ ὁδὼ καὶ κάτω ἀρχίζουν σφάλματα, ὀφειλόμενα εἰς τὸ μέγα καὶ φοβέρον καὶ ἀκατανίκητον, καὶ δυστυχῶς κατ' ἔξοχην παιδιάν όλαττωμα τῆς Λαιμαργίας. Πόσα λαίμαργα παιδιά! Ο σωρὸς αὐτὸς καταντά γὰρ διαθέτει τὸν καθηγητήν της (καὶ ἔτοις ἀρρώστησεν, ἐνῷ ἀνέφαντο καλή καὶ ἔτρωγε μόνον τὸ μισό, λίωσε δὲν θά την ἐπείραζε).

— Εγκαίρως της ζωηροτάτας τύφεις διὰ τὸ ἀσυγχώρητον σφάλμα μου. »

— Ήθελα νὰ διηγηθῶ καὶ τὴν συγκινητικὴν ἴστορίαν τοῦ Μαρίου Γ. Πιπιτινέλη, διὰ ποτὸς αἰωνίως ἐμάλλωνε μὲ τὴν ἀδελφήν του, ἀλλὰ ἔπαιστεν ἀρέτου ἡ ἀδελφή του ἀρρώστησε καὶ πάρα τρίχα νὰ την χάσῃ. — ήτο φοβέρα τοῦ Θεοῦ αὐτό! — καὶ τοῦ Δικηγόρου τῆς Νεολαΐας, διὰ ποτὸς τόσον τρυφερὰ διηγεῖται ἐνα μάλλωμα καὶ μιὰν συφίλωσιν μὲ τὴν ἀδελφήν του, — καὶ τοῦ Κερδώου Ερμού, διὰ ποτὸς τόσον μετενόησε μιὰν φοράν που ἐξ αἰτίας του ἐπεπλήγθη ἡ ἀδελφή του. 'Αλλὰ μὲ περιμένουν ἀκόμη πολ-

πεν εἰς τοὺς ζένους, διότι τὸ τοῦ μικροῦ μίοῦ τῆς ὑπηρετίας... « Τοτέρα δύμας τον ἐπιασεν ἀπὸ τὸ ταύτι... καὶ . . . καὶ . . . ἡ κυρία Βέργα ξένει τὶ ἔγινε!

Καὶ ἀλλος μὲ ροδάκινα. Τὸ Ταπεινὸν Γιασεμί εἶφα-

γε μίαν ἡμέραν τόσφ πολλά, φτειράς μεγίστας ἐνοχλήσεις... στομχικάς. Τὸ ίδιον ἐπικενθέσεις ὁ Πρίγκιψ τῶν Αθηνῶν

· · · Αθηνῶν, καταδρογίσας ἀπὸ τὴν ἀδημαργίαν τοῦ μέλι με μυρμήκια, δὲ 'Εληνη νόπας αἰολού, διότι τὰς μεγα-

ληντέρχες ἐνοχλήσεις, καὶ δὴ στομχικάς, τοῦ προξενετόπαντος τόπους

· · · Αθηνῶν, καταδρογίσας ἀπὸ τὸ πόστον τοῦ προξενετόπαντος τόπους

· · · Αθηνῶν, καταδρογίσας ἀπὸ τὸ πόστον τοῦ προξενετόπαντος τόπους

· · · Αθηνῶν, καταδρογίσας ἀπὸ τὸ πόστον τοῦ προξενετόπαντος τόπους

· · · Αθηνῶν, καταδρογίσας ἀπὸ τὸ πόστον τοῦ προξενετόπαντος τόπους

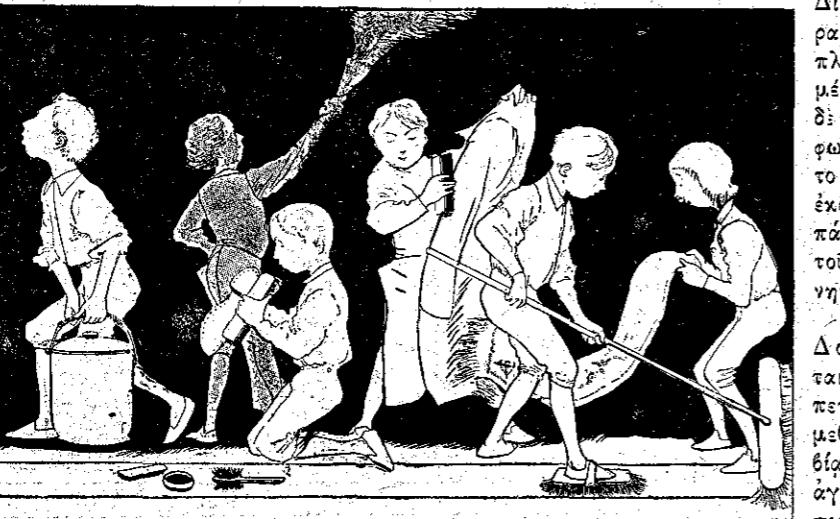
· · · Αθηνῶν, καταδρογίσας ἀπὸ τὸ πόστον τοῦ προξενετόπαντος τόπους

· · · Αθηνῶν, καταδρογίσας ἀπὸ τὸ πόστον τοῦ προξενετόπαντος τόπους

ο 'Αργυρότοξος' 'Απόλλων...'. Άλλα δέν είνε δυνατόν νά διηγηθῶ δλας αύτάς τάς ιστορίας τών λαμπρών, καὶ ἔχομαι εἰς τήν τελευταίαν που είνε ἀστειοτάτη.

Τήν διηγεῖται η Κρυφοδαγκανιάρα. Συνένοχος ο μικρὸς ἔξαδελφός της. Θύμα η γιαγιά, η σποία είχε κλειδωμένα κάτι ἔκτατα λουκούμια τῆς Σύρου. Οι καλοί σου πέρνουν κρυφὰ τὰ κλειδιά, ἀνοίγουν τὸ μπουφέ καὶ τελειώνουν σχέδιον δύο κουτιά. Πώς δὲν ἔσκασαν! 'Επειτα η Κρυφοδαγκανιάρα εἶπε ψήφες εἰς τὸ σχῆμα τῶν λουκούμιων, τάς ἄλλειψε μὲ ζάχαριν καὶ τας ἔβαλεν «εἰς τὸ θέσιον τὰς λειπούσας». 'Αρρώστησεν ἀπὸ τὰ πολλὰ λουκούμια ἔγινε καλά, καὶ μίαν ἡμέραν εἶχαν εἰς τὸ σπίτι ἐπισκέψεις. Η μαρμάτης τήν διέταξε νά φέρῃ τὰ λουκούτης γιαγιᾶς καὶ νά τραπάρῃ. Ἐγγοεῖται διτι «εἰς πολλὰς κυρίας ἔτυχαν οἱ φίλες, καὶ ἐνδέξανται κρυφὰ ἀναμετάξι τους. Τέλος μία κυρία ἔλαβε τὸ θάρρος καὶ λέγει τῆς γιαγιᾶς: Σας παρακαλῶ, κυρία μου, τὲ εἴδους γλυκό είνε αὐτό; — "Ω, πιτιέται η γιαγιά, είνε λουκούμια τῆς Σύρου πολὺ ωραῖα! —

Μὰ αὐτό, τῆς λέγει ἡ κυρία, δέν είνε λουκούμια... είνε κάτι ἄλλο! Τότε τὰ ἔκαταλαβκαν, καὶ η Κρυφοδαγκανιάρα ἡγαγκάσθη νά μαρτυρήσῃ τὸ σφάλμα τῆς, ἀλλὰ μολοντοῦτο τὴν ἐτιμώρησαν αὐτηρῶς.» 'Αμά της ἄξιε! Τέτοια κατεργαρία πρώτη μου φορά τήν ἄκουων!

· Εκάμακεν ὅλες τές δουλειές... . . . (Σελ. 409, σ. 6.).

· Ο ἀχόλουμος σωρὸς ἐπιγράφεται — μὲ τὸ κόκκινο μελάνι του 'Αγανία, — «τὰ Διαβολάκια». Δὲν ἡμίπορεσα νά ἔγγησω τὸν τίτλον. Ήφωτησα τὸν 'Ανανίαν, ἀλλὰ μοῦ εἶπε διτι δέν θυμάται διατὶ ἔγραψεν ἔτοι. Περιεργον! ὅλοι σήμερα ἔχειον... Όπωδηπότε, τὰ «Διαβολάκια» του 'Αγανία θὲ ἔχουν κάποιαν σχέσιν μὲ τὰ 'Αγγελάκια' τῆς κυρίας Βέργας... .

Κρίνετε μόνοι σας:

Το Χρυσόφαρο μοῦ γράφει, διτι δέν η το μικρὸς, είχε τὴν μαρίναν «ἀνὰ ἔξημερόνη τοὺς βατράχους». Φυσιά, ἐπειδὴ οι βάτραχοι ἥσαν εἰς τὸν βάλτον, τὸ Χρυσόφαρο ἐκεῖ ἐτριγύριζε πάντοτε, παρὰ τὰς συμβουλὰς τῆς μητρός του, ἡ ὅποιος ἐφοβεῖτο μὴν πέσῃ μέσα. Επιτέλους μίαν ἡμέραν τὴν ἐπαθεν. 'Ηθελε γὰ κάμη τὸν γεννάδιον ἐμπρὸς εἰς τὰς φίλας τῆς ἀδελφῆς του, ἐπλησίασε πολὺ εἰς τὸν βάλτον, ἐσκυψε, ἐπαρκάτησε, καὶ μπλούμι! πάρ' τον μέσα.' Εξ αὐτίας αὐτοῦ τοῦ «παραπατήματος»—καὶ τῆς παρακοῆς,—δλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῇ—ἀφίνω δὰ διτι ἔγινε καὶ γελοῖος... . . . ἐνώπιον δεσποινίδων.

'Ας ἀφίσωμεν τώρα τὸν 'Αγγελον τῆς 'Αγάπης, ὁ ὅποιος εἰς κάποιαν περίστασιν,—τὸ μεγαλήτερόν του σφάλμα!— ἔκουσε τὴν φωνὴν τῆς καρδιᾶς του ἀντὶ νάχούση τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως του(;) καὶ τὴν Κυανόλευκον Σημαίαν, ἡ ὅποια ἔθεισεν ἀδιαφορίαν πρὸς ἔχθρον εἰς δεινὴν αὐτοῦ περίστασιν μαλαγότι τὸ Εὐαγγέλιον λέγει «αγαπάτε τοὺς ἔχθρους ὑμῶν» καὶ τὸν Λέοντα τῆς Χερωνείας, ὁ ὅποιος ἔκαμε τὸ λόθος γάνακοινώσῃ ἐν μυστικὸν πού του ἐνεπιστεύθη φίλος του ὑπὸ ἔχειον μάθηματα. Μετὰ μίαν μέραν,

τὴν 'Αθώαν Καρδίαν, ἡ σποία είχε τὴν σκληρότερην σκοτώσην ἔνα πουλάκι:

Πιγῶ δταν τὴν πάλλουσαν καρδούα του θυμούματας δυνατὰ τὴν ἔσφιγγα! τὶ φρίκη! πᾶς λυπούματι! Λησμόνισα πού μούλεγαν: Μήν τυραννῆς τὰ ζῶα! Καὶ η 'Αθώα η Καρδία φρίγει καρδιὰν ἀνέψι.

καὶ τὸν Πιθηκὸν τοῦ Βορέου, ὁ ὅποιος ἔρριψε κάποτε μίαν πέτραν καὶ κατέστρεψε μίαν χελιδονοφωλεάν,— καὶ ἀς ἔλθωμεν εἰς τὸν Ήλεκτρικὸν τὸν θηραϊκὸν, ὁ ὅποιος διηγεῖται τὸ ἔξις: «Μία Κυριακή, ήμουν ἐπτά ἔτῶν τότε,— ἐνῷ ἔπαιζα εἰς τὸν κήπον μου, εύρηκα μία φωληὰ μ' ἔνα μικρὸ πουλάκι πού δὲν ἤμποροῦσε ἀκόμη γὰ πετάξῃ. Καταχαρούμενος, τὸ ἀρπάζω καὶ τὸ φυλακίωσαν ἔνα κλουδί. 'Οταν ἀργότερα κατέβηκα πάλιν εἰς τὸν κήπον, είδα τοὺς γονεῖς του πουλιού νὰ πετοῦν ἀνήσυχα γύρω ἀπὸ τὴν φωληὰ καὶ μὲ φωνές νὰ ζητοῦν τὸ παιδί τους. Πόσον μετενόησα! Επρέξα ἀμέσως νὰ πάρω τὸ πουλάκι καὶ νὰ τὸ δώσω πίσω εἰς τοὺς γονεῖς του. ἀλλά... τὸ εὑρῆκα ἀποθημένον!

Διὰ πολὺν καιρὸν ὑστερα δὲν ἔτολμοῦσα νὰ πλησιάσω ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ κήπου, δταν δὲν ἤκουσα πουλιά γύρω τοῦ παιδιοῦ μέρους, μοῦ ἐφαίνετο διτι ἥσαν οι γονεῖς ἔκεινον που εἶχα ἀπάση: οἱ ὅποιοι μέρωτούσαν διατὶ τοὺς ἐφαγῆκα τόσουν σκληρός.

Τὸ Πλούτον τοῦ Δουνάβεως διηγεῖται τὴν ιστορίαν ἐνὸς πετεινοῦ: «Οταν ἡ μεθα ἀκόμη ἐν Σερβίᾳ ὁ πατήρ μου εἶχεν αγοράση ἔνα μεγάλον πετεινόν. Ο εὐλογημένος ἀκόμη δὲν ἥλθε καὶ ἐφιλονείκει περὶ πρω-

τείων μὲ τὸν ἄλλον πετεινόν διτι δέν μετά τινας ὥρας ἔμελε νὰ διέλθῃ ἐν στέμματι μαχαίρας. 'Εγεκα τούτου ἡγαγκάσθησαν οἱ ἄρμαδιοι νά του ἀλλάξουν ἀνάκτορον, καὶ ὁ ὑπηρέτης κατεσκεύασεν ἐν ὑπόστεγον (ὁ Θεός νά το κάμη ὅρινθῶνα!) τὸ ὅποιον ἐσκεπάζετο μὲν μεγάλο συνίδι. 'Έγω, μικρὸς καὶ περίεργος, ήλθησα νὰ ίδω τί κάμαινε ἔκει μέσα ὁ πετεινός. Σηκόνω λοιπὸν τὸ σανίδι καὶ... φρ! ὁ πετεινὸς κηρύττει ἐλευθερίαν!... 'Αμέσως τότε ὁπλισμένοι λεγεώνες ὕδρησαν κατ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ πλύστρα, ἡ σποία κατὰ κακὴν τύχην ἔτυχε νὰ πλένῃ, ἔξηλθε νὰ συλλάβῃ τὸν δραπέτην, ὁ ὅποιος περιεγέλα πάντας κτυπῶν τὰς πτερυγάς του εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης. Επιτέλους κατέβη, ἀλλὰ τότε ἔγινε τὸ χειρότερον: κῆποι μὲ ἄνθη κατεπατοῦντο, λεκάναι μὲ ὕδωρ ἀντερέποντο, ἔως οὐ ὁ πετεινὸς είσορματος εἰς τὰ πλυμένα ρούχα, προξενῶν ἀτελείωτον ρητορείαν τῆς πλύστρας. 'Επιτέλους συνελήφθη, ἡ ήσυχα ἐπῆλθε, καὶ μόνον ἔμεινε τὸ σφάλμα εἰς τὸ μέσον, τὸ ὅποιον μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύκωσιν, διτι τότε ἔφαγα τὸ περιστότερον ἔύλον.

'Ακούσατε τώρα τὸ κατόρθωμα τῆς 'Εκάτης: 'Η μητέρα τῆς εἶχεν ἀπαγορεύση νὰ ἔγινε τὴν κάνουλαν τοῦ λουτροῦ, διτι η το πολὺ ὅρμητική, καὶ η 'Εκάτη αεκολα μέν την ἡνοίγε, δύσκολα δέ την ἔκλεισε. Μήν τυραννῆς τὰ ζῶα! Καὶ η 'Αθώα η Καρδία φρίγει καρδιὰν ἀνέψι.

τροχεῖται ὁ διδάσκαλος τοῦ πιάνου. 'Άλλα μόλις ἐκάθησε καὶ ἄρχισε νὰ πικίη τὴν πρώτην σκάλαν, « ἔνας μικρὸς Πηνειός εἰσώρησεν εἰς τὸ δωμάτιον. » Τὸ νερὸ ἀνέβαινεν... πλυμύρα σωστή! Βάζει τές φωνές, γίνεται τὸ σπίτι ἀνώκατω, ἀναστατώνεται ἡ γειτονεία, τρέχουν ἀνθρώποι... «Ολοι νομίζουν ὅτι είνε πυρκαϊκή! πούλωμα γερόν» στέρησαν τοῦ μποναμά τῶν θείων, τοῦ πυρκαϊκούς... «Αλλ' ήτο τὸ ἐναγκτόν τῆς πυρκαϊκής! Καὶ ποῖος τὰ ἔκαμεν ὅτι; 'Η ἀπεισικεία καὶ η ἀπειθεία τῆς 'Εκάτης.

'Απὸ τέτοια δσα θέλετε: 'Η Αγωνιώσα πούλη Σπιρού, τὸ ου, τὸ όποιον μίαν φοράν μαζί μὲ τ' ἀδελφια του, «τὰ ἔκαμαν θάλασσα». Κατεσκεύασαν ἔνα ξελάνθρωπον ποῦ ἐφίλετο σὸν ἀληθινός, τοῦ ἐπέρχεται σχοινί στὸ λαϊκό, καὶ τὸν ἐκρέμασαν ωσκὴν κακούργον απὸ τὸν χαλκᾶν τοῦ ταβανιοῦ. 'Η υπηρέτρια, μιχ χωριατοπόλατης Σμύρνης, τὸν βλέπει ἔξεχνα, τὸν πέρονει δι' ἀληθινὸν «χπαγχονισμένον» καὶ τὸν τρομάζει τόσον πολύ, πού μόνον δὲν ἐτρελάθη. Τὴν ἀλλην ἡμέραν ἀπὸ τὸν φόρον της ἡτο ἄρωστη. Ποῖος θὰ καμη τὰ πώρα τές δουλιές του, ἀλλὰ... δὲν ἡτο τότε μεγαλήτερος, ἀπὸ τεσάρων ἔτῶν, ἐπομένως ἀκαταλόγιστος. 'Απὸ τὴν ἀκαταστάση του, τὸ 'Ανθος Ροΐας ἔχασε καπότε τὰ γάντια του καὶ... μίαν συναυλίαν, εἰς τὴν διποίαν θὰ ἔπαιζε καὶ αὐτόδιότι ἔως νὰ ειρή τὰ γάντια του, ἐπέρασεν τὸ φρέατος. — 'Ο Ψερήφανος, ἔνα παιδί κουτσό: «δὲν καταστάσης καὶ τὸ τόπι; ἀφισέ το, καταστέσαι!» — Τὸ 'Αι-Λάι φ τῆς Νεαπόλεως εἰς τὸν οὐρανό της διέβησε κατὰ λάθος ἔνα συμμαθήτην του, ἐν φ δὲν αὐτὸς διαποτέστης. — 'Η Χρυσή 'Ανθοδέσμη διέπρεξε σκληρά τὸν καρπὸν καὶ ἔδειξε συγχρόνως ἀσπλαγχναν ὀλλάζει πόσον μετενόησε!... — 'Ο Αγιος Μόσχος ἐπίκρανεν ἔνα καλόν του φίλου, ὁ ὅποιος μάλιστα μὲ δλίγον καὶρὸν ἀπέθανε. — 'Ο Βίσμαρκος δὲν ἔβαλε καπότε τὸ ἐπαναρρόπτην του, δπως τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του, καὶ ἐκρυπτήσει. Καλὰ νὰ πάθῃ! — 'Η Ήρωτις τοῦ Ζαλγύρη ου εἶπε τοῦ πχαπά φέμυκτα διτι δέν διαβάζει μυθιστορήματα, ἔνῳ ἐδιάβασε τόσα καὶ τόσα (ἀν είνε τῆς Διαπλάσεως, δὲν πειράζει). — 'Ο Ιππότης τοῦ Μεσαίωνος ἐφθηνεν ἔνα συγχθητήν του καὶ, ημιστα ἵπποτοικῶς, ἐνήργησεν ὕστε νὰ μείνῃ δπίσω εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ νικήσῃ αὐτὸς ἀλλ' απὸ τὴν τύψιν του δὲν προσῆλθε καὶ τόπη τὸ πατέρα της. — 'Η Νηρεία διέπρεξε συγχρόνως ἀσπλαγχναν ὀλλάζει πόσον μετενόησε!... — 'Ο Αργοναύτης τοῦ Μεσαίωνος ἐφθηνεν ἔνα συγχθητήν του καὶ, ημιστα ἵπποτοικῶς, ἐνήργησεν ὕστε νὰ μείνῃ δπίσω εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ νικήσῃ αὐτὸς ἀλλ' απὸ τὴν τύψιν του δὲν προσῆλθε καὶ τόπη τὸ πατέρα της. — 'Η Ρουμανική! 'Τηρίς κατὰ τῆς ἐλληνικῆς σημαίας! Νὰ ένα ἀπρόπτον σφάλμα ἀληθῶς! Καὶ τί τύψιν ποῦ θὰ ἔχῃ! — Τὸ 'Ενδοξόν Μεσολόγγιον ἐχελεύσασεν ἐπειδ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
(Γραμματεὺς καὶ Ταμίας τῆς Ἐνάσεως)

Βραβευθεὶς
ὑπὸ τὸ φευδώνυμον Ἀερδὲ τῆς Ἐρήμου
εἰς τὸν 80ὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.

[Γένος Διαπλασίαν ε. ζ. σελ. 351.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

— Τί νά τον χρατῇ ἄραγε τόσον ἀργά; εἶπεν ἡ Εένη.
— Δὲν εἰσέρω, οὔτε ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία ἡ ἀποία ἐπηγανούρχετο ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὸ παράθυρον. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ αὐτὴ ποῦ ἀργεῖ ἔστι. Μήπως ἐνσταξεῖ;

— "Α! ὅχι. Εἴμαι τόσο καλὰ ἐδῶ, μόνη μαζὶ σου εἰς τὴν γωνίαν τῆς φωτιᾶς! Ή βραδὺα θαρρεῖς καὶ εἶνε καμωμένη ἐπίτηδες διὰ ἐκμυστηρεύσεις. Ενθυμεῖσαι τὴν ἐποχὴν ποῦ σ' ἔζαλιξα μὲ τὴ γρῖνια μου;

— Φαινεσαι πολὺ εὐτυχεστέρα τώρα, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, ἐνῷ ἐνδομύχως ἐσυλλογίστησε: «Τέ μαυρίλα ποῦ ἔχει ὁ οὐρανός! Πολὺ φοβοῦμαι μήπως πιάσῃ καμιαὶ μπόρα! τούλαχτον νὰ ἐπρόφθαιε νὰ ἥρχετο προτήτερα!

— Ναι, ἀπήντησεν ἡ Εένη βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις, εἴμαι εὐτυχεστέρα ἀρ' ὅτου ἐπαυσα νὰ φιλοκοσμηγίω τοὺς διαλογισμούς μου καὶ νὰ θρηνολογῷ ἀδιάκοπα διότι μου λείπει τὸ κάλλος καὶ διότι δέν με ἀγαποῦν εἰ ἄλλοι, — δύνας εἴκαμνα τότε. Γ' πάρχουν τόσα πράγματα περισσότερον ἐνδιαφέροντα παρὰ τὸ γὰ

σκέπτεταικανεὶς πάντοτε τὸνέαυτὸν του.

— Δὲν εἰσαι πλέον τόσον αἰσθηματικὴ δύσον ἄλλοτε, αὐτὸν εἶνε βέβαιον, εἶπεν ἡ Αἰμιλία.

— Περιώρισα δήλη μου τὴν αἰσθηματικότητα καὶ ὅλας μου τὰς ρωμαντικὰς ιδέας εἰς τὰ βιβλία μου, ἀπεκρίθη θούμε;

— Καὶ ἔτριψε τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὴν νύσταν.

— Η Αἰμιλία δὲν ἀπήντησεν. Εἶχεν ἄλλοι τὸν νοῦν της.

— Ξεύρεις τὰ νέα; ἐξηκολούθησεν ἡ Εένη ἄλλα δύο συνακέσαι γίνονται. Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μείνουν διαθέσιμες παρὰ ἐσύ καὶ ἔγω. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα πῶς ἐκεῖνος ὁ σεβαρὸς κύριος Τζέν Σάμπορον θ' ἀπεφάσιζε νὰ πάρῃ τὴν Καΐτην Χάκκετ, ποῦ εἶνε τόσον πεταχτὴ καὶ γελαστὴ ἄλλα ὁ ἄλλος γάμος εἶνε ἀκόμη πλέον ἀπρόπτος.

— Πότος ἄλλος;

— Ο γάμος τῆς Βιργινίας.

— Η Αἰμιλία ἐρρίγησε.

— "Ἐδωκαν τὸν λόγον των! εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ τὴν ταραχήν." Ω! εἶνε ἀδύνατον, ὁ Κάρολος θὰ μού το

ἔλεγε.

— Δὲν πιστεύω νά το γνωρίζῃ...

— Μὲ περιπατεῖς λοιπόν. Εένη;

— Πῶς νά το γνωρίζῃ ὁ Κάρολος; ἐξηκολούθησεν ἡ Εένη, ἀφοῦ αὐτὴ μόνον εἰς ἐμὲ ἐπρόφθασε γά το εἰπῆ. Δὲν ἐννοῶ δύμως τί τον ηρύε αὐτοῦ τοῦ Ίωβ Φέττυπλας, καὶ τῆς ἄρεσε!

— Τὸν Ίωβ Φέττυπλας, τὸν ΙΩΒ εἶπε; καλέ, τὴν Ίωβ παντεύεται;

— Μὰ βέβαια. Δέν σού το εἶπα;

— Τὸν Ίωβ; Όνειρεύεσαι, Εένη· βεβαίως δέν τον πάρειν αὐτόν!

— Καὶ διατί ὅχι;

— Ἀληθινά, διατί ὅχι;

— Καὶ ἥρχισε νὰ γελᾷ μὲ δλη της τὴν καρδιά!

— Δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί νὰ γελᾶς τόσον πολύ, εἶπεν ἡ Εένη· ή Βιργινία φαίνεται πολὺ εὐτυγχής.

— Αγνοεῖς λοιπόν διέ δὲν ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ τὸν ἐνά ἀπὸ τὸν δύο ἀδελφοὺς χωρίς νὰ πάρῃ καὶ τὸν ἄλλον; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, καὶ ἐξέσπασεν εἰς γένους καγκασμούς. Κατόπιν ἐπεσεν εἰς τὸν βαθὺν ρεμβασμόν, μετε ἔλαιοι αἱ ἐρωτήσεις τῆς Εένης δέν της ἀπέσπασαν παρὰ ἀπαντήσεις χωρὶς είρμον καὶ συνεχῆ.

— "Εχει τὰ νεῖρά της, καὶ εὐλόγως θετερά ἀπὸ τὸσας δοκιμασίας που ὑπέφερεν, εἶπεν ἡ ἀνεκτικὴ Εένη, εὐλαδουμένη τὴν σιωπήν της, καὶ σιγά-σιγά ἀπεκοινώθη εἰς τὴν πολυθρόναν της.

— Ενας λυγμὸς ἔξαφνα τὴν ἐξύπνησε:

— Τί ἔχεις, Αἰμιλία; τί ἐπαθεῖς;

— Τίποτε... καταλαβαίνεις πῶς εἶνε μεσόνυκτα καὶ ὁ Κάρολος δέν ἐπέστρεψεν ἀκόμη;

— Μήν ἀνησυχῆς· θὰ ἔκομε δύπως σκέπτεταικανεὶς πάντοτε τὸν κόσμον.

έγω· θὰ ἔμεινε εἰς τὸ σπίτι καποῖον φίλου του.

— Αὐτό, ποτὲ δέν του συμβαίνει.

— Λοιπόν, όλα τὰ πράγματα ἔχουν μίαν ἀρχήν... καὶ του συμβάνει τώρα διὰ πρώτην φοράν... Πάμε νὰ κοιμηθούμε;

— Καὶ ἔτριψε τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὴν νύσταν.

— Η Αἰμιλία δὲν ἀπήντησεν. Εἶχεν ἄλλοι τὸν νοῦν της.

— Ξεύρεις τὰ νέα; ἐξηκολούθησεν ἡ Εένη ἄλλα δύο συνακέσαι γίνονται. Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μείνουν διαθέσιμες παρὰ ἐσύ καὶ ἔγω. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα πῶς ἐκεῖνος ὁ σεβαρὸς κύριος Τζέν Σάμπορον θ' ἀπεφάσιζε νὰ πάρῃ τὴν Καΐτην Χάκκετ, ποῦ εἶνε τόσον πεταχτὴ καὶ γελαστὴ ἄλλα ὁ ἄλλος γάμος εἶνε ἀκόμη πλέον ἀπρόπτος.

— Πότος ἄλλος;

— Ο γάμος τῆς Βιργινίας.

— Η Αἰμιλία ἐρρίγησε.

— "Ἐδωκαν τὸν λόγον των! εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ τὴν ταραχήν." Ω! εἶνε ἀδύνατον, ὁ Κάρολος, ἀφοῦ δέν σου τούς είσθετε πάντας ταῦτα τὰ παράλογα τοῦ πατέρος σου;

— Καὶ διατί ὅχι;

— Αληθινά, διατί ὅχι;

— Καὶ ἥρχισε νὰ γελᾷ μὲ δλη της τὴν καρδιά!

— Δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί νὰ γελᾶς τόσον πολύ, εἶπεν ἡ Εένη· ή Βιργινία φαίνεται πολὺ εὐτυγχής.

— Αγνοεῖς λοιπόν διέ δὲν ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ τὸν ἐνά ἀπὸ τὸν δύο ἀδελφοὺς χωρίς νὰ πάρῃ καὶ τὸν ἄλλον; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, καὶ ἐξέσπασεν εἰς γένους καγκασμούς. Κατόπιν ἐπεσεν εἰς τὸν βαθὺν ρεμβασμόν, μετε ἔλαιοι αἱ ἐρωτήσεις τῆς Εένης δέν της ἀπέσπασαν παρὰ ἀπαντήσεις χωρὶς είρμον καὶ συνεχῆ.

— "Είσθε ἔτοις εἰς τὴν ἐξώθηραν:

— Κάρολε! ἐφώναξε, ἐστείς εἰσθε; Θέσσ μου, μ' ἔχαμετε καὶ μ' ἐπιασε τόσος τόσος!

— Καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν τραπεζίαν, όπου ἡ Εένη ἐτινάχθη ἐπάνω

— Είσθε ἔτοις; ἐπανέλαβε καὶ αὐτή.

— Είσθε δίκαιον ν' ἀμφιεάλλῃ. Τὸ πρέσωπον τοῦ Καρόλου διέ δήλοιωμένον, τὰ χέρια του κάκινα καὶ φουσκωμένα, τὰ κειλη του πράσινα ἀπὸ τὸ κρότο. Πρίν προφέσῃ νὰ προφέσῃ λέξιν, ἔταισθη, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ δωματίου, ἐκλογίσθη καὶ ἐπεσεν ἀναίσθητος τὸν ἀγαθόν της την πολυθρόναν.

— Γρήγορα, γρήγορα, τὸν μπαμπά!

— Αἴμιλία, εἶπεν ἡ Εένη, εὐλαδουμένη τὴν σιωπήν της, καὶ σιγά-σιγά ἀπεκοινώθη εἰς τὴν πολυθρόναν της.

— Καὶ ἥρχισε τὸν κόρην της, καὶ τὸν δύο

— Ενας λυγμὸς ἔξαφνα τὴν ἐξύπνησε:

— Τί ἔχεις, Αἴμιλία; τί ἐπαθεῖς;

— Τίποτε... καταλαβαίνεις πῶς

— Μήν ἀνησυχῆς· θὰ ἔκομε δύπως

— "Ω! μίς Αἴμιλία, ἀνέκραξε γεμάτος ἀπὸ χαράν, ἐνδιαφέρεσθε λοιπὸν λιγάνι για μένα;

— Ενέμιστα πῶς εἶχατε ἀποθάνη, εἶπεν ἔκεινη μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὸ κλάμα.

— Μα ἔγω δὲν είμαι οὔτε ἄρρωστος κανένα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ ἐπιασε τὰ δύο της χέρια μαζί, μέσα στὰ ίδια του θάη ύδρομην δύμας καὶ νὰ πληγωθῶ έχρεως, ἀν μ' αὐτὸν δέν δυνατὸν νὰ συγκινθῆτε..

— Καὶ τώδες δέν δυνατὸν νὰ μὴ συγκινθῶ; εἶπεν

«—Κα τὰ βάθος (εἶναι καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰς εὐνοούμενας ἐπορέσεις τῆς), σὲ ἀγαπῶ πολὺ, — μοῦ εἶπε καὶ μου ἔσαλε τὸ δάκτυλόν τοῦ εἰς τὸ δάκτυλο, — καὶ σου εὔχομαι καλορροΐκα, καὶ σ' ἐσένα καὶ στὸν Κάρολον.

«Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ τότην καλωσύνην ἐκ μέρους τῆς

«Οσον δίκα σᾶς, δευτέρη μου μητέρη, γνωρίζω, χωρὶς νά μού το εἰπῆτε, πώσον είσθε ευτυχῆς μὲ τὴν εύτυχίαν μου. Πόσες φορές μοῦ εἴπατε διτὶ ὁ Κάρολος καὶ ἔγω γέμισθε τὰ καλά σας παιδιά!

«Μία καὶ μόνη σκιὰ ὑπάρχει εἰς τὴν εὐτυχίαν μου. Ωχ ἀναχωρήσωμεν δέλοι διὰ τὴν Βοστώνην, καὶ ἐσεῖς δέν μας συνοδεύετε. Πώς θὰ ἔχω τὸ θέρρος, νά σας ἀφήσω ὀλομένιαν εἰς τὴν γωνίτσα σας! Ἀλλὰ τί να γίνη; Υπομονή, κυρία Φάργη! Ὁ Κάρολος ἐλπίζει διτὶ θεύδοκημήσῃ καὶ θὰ στερεώσῃ τὸ στάδιον του ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν· πρέπει νά μας ὑποσχεθῆτε διτὶ θὰ ἔλθετε γὰ μείνετε μαζί μας, δέν... δέν θὰ ἀποχήσωμεν δικό μας σπιτικό, δέν ταπεινόν καὶ ἀν εἶνε. Τὰ παιδιά σας δέν είμπορούν νά κάμουν χωρὶς ἐσάς.

«Χαίρετε, φιλάτε μου κυρία Φάργη, κάμετε σαν τὸν παπποῦ καὶ σεῖς, εὐλογήστε τὴν Αἰμιλίαν σας ποῦ θείστηθη εἰς τὸν δρόμον γένες ζωῆς!»

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σορίας Μάι]

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΧΩΒ

Ο ΜΕΓΑΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

«Ο Λεονάρδος Δὲ Βίντοι, διὰ τὸν ὄποιον θά σας εἰπῶ μερικά πράγματα σήμερον, δὲν ἡτο μόνον μιγάλος ζωγράφος, ἀλλὰ καὶ μεγάλος εἰς δλους τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ σοφίας.

Εἶναι γνωτὸν διτὶ ἔγραφε τὸ ἡμερολόγιόν του, καὶ το ἔγραφε μὲ ἀνάποδα ἵταλικά γράμματα, ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά διὰ νὰ μὴν εἰμπορῇ ὡς καθένας νά το διαβάξῃ. Τοῦ ημερολόγιον ἔχεινο ἔχαθη. Διεσώθη διὰ τὸ περιεχόμενον μερικῶν σημειώσεων του, — καὶ φάνεται ἀπὸ αὐτὸς διτὶ ὁ Λεονάρδος, ὁ ἕποιος ἔγινε τὸ 1452 καὶ ἀπέθανεν τὸ 1519, ἔγωρίσεν διτὶ ἡ γένεια Ψύτικα, ἀλλὰ μὲ τόσην τέχνην, ωστε οἱ φίλοι του ἐπεισθησαν διτὶ ἔτοις πραγματικῶς ἡτο τὸ ζῷον. Οσάκις ἔβλεπε τὰ μαγκόπαιδα νὰ πωλοῦν εἰς τὴν «Διάπλασιν» κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1903, ἡτο ἀπὸ τοῦ πρώτου φυλλαδίου μέχρι τοῦ οημερινοῦ συμπεριλαμβανομένου, σας ἥρεσε περισσότερον;

Ο Λεονάρδος ἡτο ὡραίοτατος, καὶ εἰς τὴν νεανικήν καὶ εἰς τὴν γεροντικήν του ἡλικίαν, εἶχε δὲ μεγίστην εὐκολίαν εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ ὅλα τὰ μαθήματα. Ἀλλὰ κυρίως τοῦ ἡρεσαν ἡ ζωγραφίκη καὶ ἡ πλαστική. Ο διδάσκαλός του ἐλέγετο Βερόκκιος, καὶ εἶπεν δέν πρωτοειδὲ τὸ ιχνογραφήματα τοῦ Λεονάρδου:

— Ωχ γίνη μέγας καλλιτέχνης.
— Ήτο πατέρας του τῷ ἔφερε μίαν χοντροτακτικήν, ξυλίνην ἀσπίδα, καὶ τοῦ εἶπε νὰ ζωγραφίσῃ κατί τι ἐπάγω εἰς αὐτήν. Ο Λεονάρδος ἔγνωρίσεν ἀπὸ τὴν μυθολογίαν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Περσέως καὶ τῆς Μεδούσης, καὶ πῶς ὁ Περσέας ἔδωσεν εἰς τὴν Αὐγούν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης διὰ νά την βάλῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα της, καὶ πῶς δοι την ἔδειπαν ἀπειθόνοτο. Απέφασιε, λοιπὸν νὰ ζωγραφίσῃ καὶ αὐτὸς κατί τι ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα, τὸ ὄποιον νὰ τρομάξῃ τούλαχιστον τοὺς ἔχθρους, ἀν δέν τους απελίθουν. Εμάλεψε λοιπὸν φείδια, ἀκρίδες, νυκτερίδες, καὶ ὅλα τὰ περιέργα ζῷα καὶ ζωφία που ἡμέρες νὰ εύρῃ, καὶ κατόπιν ἐκλείσθη μὲ αὐτὰ μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του. Εγὼ τα ἔδειπε νὰ κινοῦνται καὶ νὰ περιφέρουν ἔδω καὶ ἐκεὶ τὰ εἰδεχθῆ μέλη των, τοῦ ἥλθεν ἡ ίδεα νὰ ζωγραφίσῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα ἓνα φανταστικὸν τέρας, ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ σπήλαιον του. Οταν το ἀπετελείωνται, ἔφωνται τὸν πατέρα του διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἔζην του. Ο πατέρας του, ἀνύποτος ἐγένετο, μόλις εἶδε τὸ τέρας ἔφυγε δροματίος ἀπὸ τὸν φόβον του. Ο Λεονάρδος τὸν ἔφυγαξε τότε ὀπίσω, καὶ εἶπε:

.

— Η Συηνή παριστᾶ κομψὸν δωμάτιον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ(Εἰσέρχεται βιαστική εἰς τὴν σκηνήν καὶ σιρεφομένη πρὸς τὰ δύλων ὡς νὰ διμῇ πόρος τηνα, λέγει.) Καλά, καλά, ἐφθικσα! (Πέρας τὸ παιχνίδι.) Μὰ εἶναι φοβερόν, ἀπεπλιστικό, νὰ εἶναι κανεὶς δευτερότοκος. Δὲν συμφωνεῖτε; Καὶ δύως ἔγω δύλων ἐκ μαχαρᾶς πείρας, διότι ἔγω εἰμι καὶ δευτερότοκος! Νὰ ἔγγιθω καθαρωτερα; Εὐχαρίστως. (Κάθηται.)

— Ήμεῖς εἰς την οικογένειαν μας εἰμεθικά ἐπτὰ παιδιά: η Ναυσικά, ο Περικλῆς, ο Αλέξανδρος, η εὐγενία

— Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἀκριβῶς ἡθελα γά καὶ καμήλη ἡ εἰκόνα μου. Λάβετε τὴν ἀσπίδα ζωγραφίσμενην ὅπως την ἡθέλατε...

Ο Σερ-Πιέρο, ὁ πατέρας του, ἔμενεν ἔκπληκτος μὲ τὴν τέχνην τοῦ μιού του, ἐπώλησε δὲ κατόπιν τὴν ἀσπίδα πολὺ ἀκριβά.

1903

ΤΟ ΔΗΜΟΥΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΩΙΟΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ;

Εἰς τὴν παράκλησιν πολλῶν φίλων μου, οἱ οποῖοι ἐζήτησαν ἐπιμόνως νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ περίεργος καὶ διασκεδαστικὴ φημοφορία τῶν Ψευδώνυμων, ἡ γενομένη διὰ πρώτην φορὰν τῷ 1897, ἀπεράσισα νὰ ἐνδώσω. Διότι ἐσκέψθη, διτὶ τοιαύτη φημοφορία, ἐπαναλαμβανόμενή καθέ τόπον, ἔκτος τῆς Καρπάθου τοῦ ποτί του ἔνα περιεργότατον θηριοτροφεόν, — ἀπὸ πυγολαμπίδης, σαύρας ἀκανθοχοίρους καὶ ἄλλα ἀσχημάτικά. Εἰς μίαν σκύραν εἶχε βάλη καπότε πτερά, τὰ ὄποια ἀναγορεύονται, ἐνῷ ἔπισης κέρατα καὶ γένεια Ψύτικα, ἀλλὰ μὲ τόσην τέχνην, ωστε οἱ φίλοι του ἐπεισθησαν διτὶ ἡγήσθησαν διτὶ πραγματικῶς ἡτο τὸ ζῷον. Οσάκις ἔβλεπε τὰ μαγκόπαιδα νὰ πωλοῦν εἰς τὴν «Διάπλασιν» κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1903, ἡτο ἀπὸ τοῦ πρώτου φυλλαδίου μέχρι τοῦ οημερινοῦ συμπεριλαμβανομένου, σας ἥρεσε περισσότερον;

Θὰ βραβεύθῃ, ἀνακηγούσασμένον νὰ τὸ καλλιστόν, ὁ δὲ κατοχός του θὰ λάβῃ ἐνα τόμον τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» κατ' ἔκλογήν του, καὶ θὰ δημοσιεύθῃ ἡ εἰκόνα του ἀν στελή την φωτογραφίαν του:

Θὰ δημόσιευθῇ, ἀνακηγούσασμένον νὰ τὸ καλλιστόν, μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν Ψηφίων, τὰς διποιας ἔλατον ἔκαστον. κατὰ τάξιν δὲ πλειοφορίας θάπονεμηθοῦν δύο Δεύτερα Βραβεῖα, τρία Τρίτα, Ἐπαίνοι καὶ Εύφημος Μύελα. — ἀλλ' ἄνευ ἑτέρας αἰσιόδης.

«Ἐκτὸς τούτου, εἰς δίλους δύσοι θὰ ἔχουν ψηφίση τὸ βραβεύθη η σόμενον Ψευδώνυμον θάπονεμηθοῦ ὡς δῶρον ἀνά ἐν Βιβλίον Συμπεριφορᾶς, ἀμειβούμενης τῆς καλοκαθησίας καὶ τῆς κρίσεως, διὰ τῆς διποιας ὑπερέντας τὸν φωτογραφίαν του.

Λατιπόνη ἡ ἐρώτησις τίθεται ως ἔτης:

«Πότον Ψευδώνυμον ἔξ δίσων, παλαιώνη ἡ νέων, ἐφάνησαν εἰς τὴν «Διάπλασιν» κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1903, ἡτο ἀπὸ τοῦ πρώτου φυλλαδίου μέχρι τοῦ οημερινοῦ συμπεριλαμβανομένου, σας ἥρεσε περισσότερον;»

«Ολοι οι συνδρομηταί καὶ αἱ συδρομήτραι, καὶ ἀπὸ τὰ δέλφια των δύσων ἔχουν ψευδώνυμον, δικαστήταις νὰ εὔσοχησουν διὰ πρώτην φορὰν τὸ ἱερὸν δικαίωμα τῆς φωτοφόρου, εἰς γνωστὸν διτὶ αἱ γυναῖκες δέν ἔχουν ψηφον. παρὰ μόνον διτὸν εινε νεαραὶ καὶ συνδρομήτραι τῆς Διαπλάσεως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

(Όνοματεπώνυμον ἐκλογέων): . . . . .

(Ψευδώνυμον, δὲν ἔχει): . . . . .

(Διαμονή καὶ χρονολογία): (Ἐν. . . . .)

Ἐκ τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευθέντων Ψευδώνυμων κατὰ τὸ ἔτος 1903, μοῦ ἥρεσε περισσότερον τὸ Ψευδώνυμον . . . . .

(Ψυγραφή). . . . .

Η ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ

(Μονόδογος.)

— Η Συηνή παριστᾶ κομψὸν δωμάτιον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ(Εἰσέρχεται βιαστική εἰς τὴν σκηνήν καὶ σιρεφομένη πρὸς τὰ δύλων ὡς νὰ διμῇ πόρος τηνα, λέγει.) Καλά, καλά, ἐφθικσα! (Πέρας τὸ παιχνίδι.) Μὰ εἶναι φοβερόν, ἀπεπλιστικό, νὰ εἶναι κανεὶς δευτερότοκος. Δὲν συμφωνεῖτε; Καὶ δύως ἔγω δύλων μου σύως; ἔχω ἀκούσκατε καὶ κρίνατε: (Σηκόνεται.) Τὴν μεγάλην μου δέν ἔχω παράπονα, ἀπὸ τὸν νουνδόν μου σύως; ἔχω ἀκούσκατε καὶ κρίνατε: (Σηκόνεται.) Τὴν μεγάλην μου δέν ἔχω παράπονα, καὶ την άνωμαστην προφέτη

Μικράν Χωριατοπόλειαν, 'Ορεάδος τῆς Λίσσης,
Εσπερίαν Αράραν και Κοκπηλάτιδα Κύθρου·
— ή Κυανόλευκος Σημαία μὲ τὴν Ζωράρ
Φλόγαν και Μόρωσιν· — ή Μυροβόλος Χαραν-
τῆ μὲ τὴν Ποιμενιδα τοῦ Παραχαικοῦ, Λά-
ζην τῆς Διηγητρος, Γάροι τῆς Αρατολῆς,
Φιληρή τοῦ Καλῶν και 'Αστέρα τῆς 'Αρατο-
λῆς.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη-
μοσιεύνονται γένια προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς
Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀνταπόδωσουν πρώ-
τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὄφειλοντα.

'Απὸ οὐκανά γλυκὸ φελάκι στέλλεται η Διά-
πλασίας πρὸς τοὺς φίλους της: Παραχαικοῦ Πα-
ρόποτα (ἐπιφθόρον), 'Ιππόποτη τοῦ Πηλίου
[[Ε]] τὸ εὔχοραι κ' ἔγω·) Κρόταλος [[Ε]] χα-
ρω πολὺ δὲ δοσα μου γράφεις) Μαρταριγρά-
φος, 'Ιωάννης Κ. Βενετᾶς (εὐχαριστῶ πο-
λὺ·) Διάβολος 'Εσπεριγύρος [[Ε]] πολὺ μοῦ ἡ-
ρεσε, η ιδέα του «έκρινον χειμῶνος») Μεσο-
λογγιτάκι, Διωδώρη (τὸ ἐστειλα ἐν δευτέρου
ποὺ τὸ ξεύρις δὲν δὲν εἶσαι τυχερή; η τύχη
δὲν φαίνεται διαμικτές;) Τύλλος 'Οστελλιτος (εὐ-
χαριστῶ θερμῶς) Πήγ-Χό (βέβαια, καθένας
τὸ κατὰ δύναμιν·) Μεγαλοπρεπῆ Φυστρ (έλ-
πικά δὲ μὲ τὴν καινοτομίαν κάτι δὲ γῆ, καὶ
διόδου δύσκολον νὰ ίδης καὶ σὺ τὴν εἰκόνα σου
δημιουργεῖν·) καιριτίσματα εἰς τὴν Ἀγδα-
να τῆς Λέσβου) Συντεργώδης Ημέρα, η ὅποια
τοσον ἀπαρτὶ τὸν «Πρόσαντα» καὶ δὲ τὰ βι-
βλία που γράφουν περὶ ἀρχαίων Ελλήνων, ώ-
στε «πλησιάζει νὰ γίνῃ μις Δόγκαν»;) Κρυπ-
ταρχανάραρ (τι ώραῖν δύνερον! καὶ τὶ πρά-
σινο μελάνι! . . .) 'Ελληνικήν Ναναρχί-
δα (έλπικά δὲν θὰ είσαι πάντοτε φίλη μου·)
Διαφροστέφη (εὐχαριστῶ πολὺ δὲ δοσα γράφεις
σου ἀπήντησεν δὲ σάσλερς σου ἀπὸ τὸ Ιαρίσι;)·
Απέρα τῆς Αρατολῆς (θραβεῖον ἐστειλα)
Αλκυονίδα, Ναντοπόνταρ τῆς Αγρον,
Αγγλίων Δ. Μάνθορ, 'Αριστος Ποδηλάτην
(ἐστειλα) Βασιλειος Κ. Στυλούδηρ (εὐχαρι-
στῶ δὲ δοσα γράφεις;) Φίλημα τοῦ Κάματος
(ξένρων κ' ἔγω· λέγουν δὲν τὰ δύνερα τοῦ Σαβ-
βάτου ξειδιαλύνονται. . . τὴν Κυριακήν) Ο-
βελίσκον τοῦ Δουγλα, Κλέαρχος (εὐχαριστῶ
θερμῶς) Ελένη Α. Μάλλη (ώραιότατα τὰ
Παιδικά Πνεύματα θὰ δημοσιεύσω μερικὰ προ-
τεγάρως;) Λουλούδη τῆς Καρδατᾶς [[ΕΕ]] θὰ ηγο-
άδικια δὲν σου ξέιδα δύο εύστημα τούλακι-
στον ἀφοῦ η ἐπιστολή σου εἶναι τόσον ὥρατα·
ἀλλὰ σε συμφέρει καλλιτέρα νά μ' ἀφίνης εἰς
τὴν διάθεσιν μου καὶ εἰς τὴν κρίσιν μου;) Κά-
κχιαν (θραβεῖον ἐστειλα) Περσέα (ποὺ ἡγόρα-
σε τέμους μου διὰ νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὰς
ἔρετα;) 'Ηλεκτρικὸν Σπινθῆρα (χατενθου-
σιασμένον μὲ τὸ Σῆμα· μοῦ γράφεις δὲν μόλις
ἔτοιμασθη, δὲ τρέχει νὰ το ἀγοράσῃ πρότος!)
Σπέρλαιον Δοξαπατρῆ (ἐστειλα τὸν 19ον)
Ελληνική Νήσορ (ἐστειλα ἄλλο: εὐχαριστῶ
διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις;) 'Αρθος 'Ελπίδος
(μὲ διατὶ πάντοτε τόσον λακωνικόν;) 'Ολυ-
μπον [[ΕΕ]] διὰ τὰς ἔνθουσιδεις ἐπιστολάς· ἀλ-
λὰ διατὶ δὲν γράφεις τὸ Π.Πνεύμα εἰς χωριστὸν
χαρτί;) Ηλίθηρον τοῦ Βορέου (εἰδες λοιπὸν
δὲ η εἰδησίς ητο ἀκόμη καλλιτέρα ἀπὸ ἔκε-
νην ποὺ ἐφαντάσθη τι κάμενι η ἀδελφή σου;) Πι-
άτηρην Μάστοραρ (ύπομον διοπτην ἔως τὸ
θέρος;) 'Αηδόνα τῆς Ιδης (μπά! ἔγω δὲν
ηρά καρυπίαν ἀνορθογραφίαν εἰς τὴν ἐπιστολήν
σου καὶ τὶ καθαρογραμμένη ή είνει;) Θύμω-
μένορ Κώστα (οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν συ-
χότατα, δηποτένως, δὲ Πράκτορες δὲν θὰ ξεδεύ-
ουν πολὺ περισσότερα ταχιδρομικά ἀφ' δοσα ἐ-

ξεδεύουν πορχιώς ὁπλοῖς συνδρομηταῖς· ἔπειτα
δὲν θὰ ξέσουν δύρον; καὶ μὲ αὐτὸν δὲν θὶ κα-
λυφθοῦν τὰ ταχιδρομικά, καὶ μὲ τὸ παρχάπλω
ἄλλα μονάς πολλοὺς συνδρομητάς;) Σμαράγδαρ
Σωτηριάδον, 'Αετὸς τῆς 'Ερημού (15Ε)
διὰ τὴν δραστοτάπην ἐπιστολήν;) Μαραμέρος
Ρόδον (κατενθουσιασμένον μὲ τὸ Σῆμα, ἄλλα καὶ
ποῖος δὲν εἶναι;) Κοκκινον Κρήτος (εὐχαριστῶ
τὰ ἄριστα εἰς τὸν Σύλλογόν σας καὶ εὐχαριστῶ
ποιού) Μαρόπη Λιόντα (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ
της έξπλαματα) Λεόντα τῆς Λαρισαίας (έχεις
κατέροις εἰς τὸν Σύλλογόν σας εἰς εὐχαριστῶ
ποιού;) Μυροβόλος Χαρανγήν ([[Ε]] τὸ εύνυτεστα
λέξεων δι' ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
χῶρος, πατρίς, Πάρος, Κέρας.
Εστάλη υπὸ τοῦ Αγρονομού Βασιλείου.
661. Συλλαβική 'Ακροστική.
Αἱ ἀργικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν τόνιμα πόλεως τῆς Τουρκίας.
1, 'Ερινός, 2, 'Επίθετον, 3, Μοιρά, 4,
Χώρα ἀφρικανική, 5, 'Αργοναύτης, 6, Πόλις
εὐρωπαϊκή. Εστάλη υπὸ τῆς Χαλκιδαῖης Νοτίας.

662. Φωνηγεντόλιπον.
κ - ν - δν - μ - κμγ - δμνν
Εστάλη υπὸ τῆς Ελληνοπούλας.
663. Γρέφος.
τις τις π π ω ω
Σημ :: αρχει το δ :: δ ::
τις τις π π ω ω
τις τις π π ω ω
Εστάλη υπὸ τῆς Αμαζονίδης
• * • Τέλος τοῦ 81ου Αιγαίνουσμοῦ
• Απὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου δροχετατ
γέος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λόρεις δεχταὶ μεχρι τῆς 31. Ιανουαρίου

Ο χρόνος τῶν λόρεων, ἵνα τοῦ δημόνου δεον νὰ γεράψω
τὰς λίνετε τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι πωλεῖσται τὸ
τῷ Πανεπιστημίῳ μας εἰς φαντίλους, ὃν λίνατος
περίεχε 20 φύλλα καὶ τιμάται φφ 1.

630. Λεξιγρίφος.

Μία πρόθεσις, κοινὴ
Μ' ἐν ἐπίθετον. . . γλυκόν,
Δὲν ηξεύρω πῶς καὶ τί,
Κάκμουνον ρήτορα δεινόν.

Εστάλη υπὸ τῆς Βοσπορίδης τῆς Διορής.

631. Στόχευδρογρίφος.

Τὸ πῖ ἀν κάμης γάμα,
Ξένος θεδ; θὰ θειφή,
Καὶ ἀντὶ θὰ προκύψῃ
Δικός, μαζέν τὸν ἄμα.
Εστάλη υπὸ τῆς Ρωμαίας Χαλκίδης.

632. Τονόγριφος.

Τραγικῆς τίνος ἀνάσος
Ἄν τὸν τόνον κατεύσῃς:
Θά την ὅης— καὶ μὴ θαυμάσῃς,
Θὰ την ὅης καὶ θὲ γελάσῃς.
Εστάλη υπὸ τῆς Αμαδέως τοῦ Ζαλόγγουν.

633. Μωσαΐνη.

Ο Γεωργάκης, ο Παυλάκης, ο Κωστῆς κι' ο
[Παναγῆς] Σου χαρίζουν εὐχαριστίους ἔνα γράμμα ὁ καθένις,
Ποὺ χωρὶς μεγάλον κόπον, ἀν τα βάλλεται στὴ

[γραμμή], θὲ ίδης νὰ επιστρέψῃ ἔνα ζῶν τὴν στιγμή.

Εστάλη υπὸ τῆς Ελληνοπούλας.

634. Γρέγωνον.

1.— Αυτοκράτωρ Ρωμαῖος.
2.— Άρχαία θεά.
3.— Αντωνυμία.
4.— Αντωνυμία.
5.— Γρέμμα.

Εστάλη υπὸ τῆς Σάρτης.

635. Τετράγωνον μετ' ἀστέροις.

★★★★★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστε-
★★ ★ ★ ★ πεῖσαι διὰ γραμμάτων οὐτῶν;
★★ ★ ★ ★ ὥστε νάναγκανωκωνται· Εἰς
★★ ★ E ★ ★ τὸ τετράγωνον: ἀνω, χώρα
★★ ★ ★ ★ τῆς Μικρᾶς Ασίας, κάτω,
★★ ★ ★ ★ φυτόν, ἀριστερά, ἀρχαία
τόλεις, καὶ δεξιά, ἀργοναύτης.
Εἰς τὸν ἀστέρα: καθέτως, λίμνη εὐρωπαϊκή, δι-
ριζοντίως, χώρα τῆς: 'Αστας, δαγωνίως δὲ
σύμπτωμα νόσου καὶ Όκεανος.

636. Μαγεκόν. Γρέμμα.

636-660. Μαγεκόν. Γρέμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνδε γράμματος τῶν κάτωθι.

λέξεων δι' ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
χῶρος, πατρίς, Πάρος, Κέρας.
Εστάλη υπὸ τοῦ Αγρονομού Βασιλείου.

664. Συλλαβική 'Ακροστική.

Αἱ ἀργικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν τόνιμα πόλεως τῆς Τουρκίας.

1, 'Ερινός, 2, 'Επίθετον, 3, Μοιρά, 4,

Χώρα ἀφρικανική, 5, 'Αργοναύτης, 6, Πόλις

εὐρωπαϊκή. Εστάλη υπὸ τῆς Χαλκιδαῖης Νοτίας.

665. Φωνηγεντόλιπον.

κ - ν - δν - μ - κμγ - δμνν
Εστάλη υπὸ τῆς Ελληνοπούλας.

666. Συλλαβική 'Ακροστική.

Αἱ ἀργικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν τόνιμα πόλεως τῆς Τουρκίας.

1, 'Ερινός, 2, 'Επίθετον, 3, Μοιρά, 4,

Χώρα ἀφρικανική, 5, 'Αργοναύτης, 6, Πόλις

εὐρωπαϊκή. Εστάλη υπὸ τῆς Αμαζονίδης Φύσις.

667. Συλλαβική 'Ακροστική.

Αἱ ἀργικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν τόνιμα πόλεως τῆς Τουρκίας.

1, 'Ερινός, 2, 'Επίθετον, 3, Μοιρά, 4,

Χώρα ἀφρικανική, 5, 'Αργοναύτης, 6, Πόλις